

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.088/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Tompa Tamás r. alezredes kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (18. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 5.K.700.843/2024/17. számú végzésével kijavított 5.K.700.843/2024/16. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 35.000 (harmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a perbeli időszakban a helységi Rendőrkapitányság Osztály1 Alosztály1 állományában nyomozó beosztásban teljesített szolgálatot, szolgálatteljesítési helye a helységi Rendőrkapitányság illetékességi területe, ahol Bűnügyi és Vizsgálati Osztályt is rendszeresítettek. A felperes a nyomozó beosztása mellett rendszeresen, szolgálatteljesítési idejének kisebb részében végzett vizsgálói feladatokat is, az emiatt előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a 2024. július 1-jén kelt határozatszámmal számú határozatával elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes a keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2021. május 1-től 2024. június 30-ig (38 hónapra) 1.468.700 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. Kereseti kérelme jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg, a megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 100 %-ában (38.650 forint) érvényesítette.

[3] Állította, hogy a két beosztás eltérő jellegét a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr.) 2. számú melléklete is alátámasztja, elkülönítésük szakmaspecifikus megközelítés alapján is indokolt. Amíg a nyomozói tevékenység alapvetően adatgyűjtés, kutatómunka, addig a vizsgálati szak a gyanúsítás közlését követő alapos elemzés, a bizonyítékok mérlegelése, amely végül alapvetően vádemelési javaslattal zárul. Keresetéhez a vizsgálati szakban előállított iratok darabszáma alapján 6. sorszám alatt kimutatást csatolt. Előadása szerint elsősorban közigazgatási eljárásokkal, rendkívüli halálesetekkel foglalkozott, nyomozási tevékenységet, orvhalászat, orvvadászat, állatkínzás, környezet- és természetkárosítás, hulladékgazdálkodással kapcsolatos bűncselekményekben végzett, ezen ügyekben a gyanúsítást követően a vizsgálói feladatokat is ellátta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság a kijavított ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.352.750 forint megbízási díjat; ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[5] Ítélete indokolásában megállapította, hogy a Hszt. 2. § 25. pontja és a BMr. 2. számú melléklete figyelembevételével a nyomozó, valamint a vizsgáló elkülönülő beosztások és eltérő feladatok hárulnak a felderítés és a vizsgálat során a hivatásos állományú alkalmazottra. Amíg a felderítés (nyomozás) formája kötetlen, az adatgyűjtés a fő feladatköre és önálló tevékenységet jelent, addig a vizsgálat ügyészégi irányítás mellett végezhető, a konkrét személlyel szembeni vádemelés megalapozása, illetve a szükséges bizonyítási eszközök beszerzése a célja. A felperes nyomozó beosztásba volt kinevezve, azonban a

munkáltató utasítására átlagosan a napi szolgálatteljesítési ideje 10 %-ában a vizsgálói feladatokat az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett rendszeresen végezte; ezt tanú1, tanú2 tanúk vallomása és a felperes által készített kimutatás is alátámasztotta. Megjegyezte, hogy a kimutatást az alperes csak általánosságban vitatta, ellenkimutatást nem csatolt, így hivatkozása érdemi vitatásra alkalmatlan. Rögzítette, hogy a vizsgálói feladatok végzése nem azonos a vizsgálati iratok készítésével, mivel egyéb részfeladatokról is áll (irattanulmányozás, előkészítés, telefon és egyéb listák ellenőrzése), amelyeket a felperes az adott bűnügyek kapcsán szintén végzett, így 2021. október, 2023. május és 2024. június hónapok kivételével (35 hónapra) a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a többletfeladat-ellátást, a felperes megbízási díjra jogosultságát megállapította.

[6] A megbízási díj igényelt összegét nem találta eltúlzottnak, mivel a felperes nyomozói feladatai háttérbe szorultak, szolgálatteljesítési ideje 10 %-ában kinevezése szerinti feladataitól vizsgálói többletfeladatai ellátására elvonták, ami nagyobb megterhelést jelentett számára, más típusú feladatkör volt, mint a nyomozói, ezen kívül ellátta egy másik beosztás teljes feladatkörét is.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen a kijavított ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj mértékének a rendvédelmi illetményalap 50 %-ában megállapítását kérte a 2021. május 1. – 2024. május 31. közötti időre (2021. október és 2023. május kivételével 35 hónapra).

[8] Állította, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 77. § (2) bekezdésére figyelemmel az információs szabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény 4. § (1) bekezdését, a Hszt. 13. § (1) bekezdését, a BMr.1 1. § a) pontját, a Hszt. 352. § d) pont I. alpontját, az Rtv. 1. § (2) bekezdését, a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 3. § (1) és (2) bekezdését, a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontját, a Hszt. 163. § (5) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:48. §-át, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet.) 35. § (6) bekezdését és a Hszt. 71. § (5) bekezdését.

[9] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállás téves és iratellenes megállapításából a bizonyítékokat helytelenül értékelve, téves jogszabályértelmezéssel állapította meg a megbízási díjra jogosultságot, a rendszeres többletfeladatellátást és annak mértékét, a jelentős többletmunka jogszabályi követelményének teljesülését. Pusztán a BMr. 2. számú mellékletéből (a nyomozói, vizsgálói beosztások elkülönülése) nem vonható le olyan következtetés, hogy – a 2023. február 1-jét követő időszakot is jelentős többletfeladatként értékelve – megbízási díjra jogosultságot keletkeztetne. A szolgálati beosztás szűkítő értelmezése jogszabályellenes, mivel a Hszt. 13. § (1) bekezdése, mint jogállási törvény a kiindulópont. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a rendőrség működési rendjére vonatkozó jogszabályokat, a felperes jogsértő módon beszerzett kimutatását vette alapul, melynek helyességét és megbízhatóságát a per során mindvégig vitatta.

[10] A bűnügyi szolgálati ágon belül nem létezik nyomozói és vizsgálati szolgálati ág. A felperes a Hszt. 352. § d) pont I. alpontja szerint a jogszabályban rögzített rendőri

alapfeladatokat teljesítette. Sem a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.), sem a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI. 18.) Korm. rend. (a továbbiakban: Nyer.) nem sorolja fel tételesen az eljárás során elkészítendő iratokat, vagy az iratkészítést nem igénylő feladatokat a szerint, hogy azok nyomozati, vagy vizsgálati szakhoz tartoznak, ezért a csupán szubjektív értékítéleten alapuló, iratelőállításra hagyatkozó bizonyítás – erre a célra fejlesztett rendőrségi ügyviteli rendszer nélkül – alkalmatlan a megbízási díjra jogosultság bizonyítására és a tényállás megállapítására. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 269. § (1) bekezdés b) és c) pontja szerinti jogsértő módon keletkezett/megszerzett bizonyítékokra és az Infotv. 4. § (1) bekezdése sérelmére történő hivatkozását.

[11] Másodlagos fellebbezési kérelme kapcsán előadta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által ellátott feladat mértékével aránytalanul határozta meg a megbízási díj összegét, a kimutatás 37 hónapot tartalmaz, amelyből 13 hónapban 1 és 10 között volt az előállított iratok száma, és ezekre a hónapokra is 100 %-os megbízási díj került megállapításra.

[12] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja nem a szolgálati ághoz nem tartozó, hanem a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátásáért járó megbízási díjról rendelkezik. A fellebbezésben az alperes a megállapított tényállást is vitatta, azonban megsértett jogszabályt erre vonatkozóan nem jelölt meg, így a tényállás vitatására vonatkozó előadása érdemben nem vizsgálható. A fellebbezés megbízási díj mértékét vitató része körében kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság azt mérlegelés alapján állapította meg és indokolási kötelezettségének eleget tett.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés alaptalan.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés helyességét fellebbezésében kifogásolta, azonban megsértett eljárási jogszabályhelyet (Kp. 78. § (2) bekezdés, Pp. 279. § (1) bekezdés) e körben nem jelölt meg, ezért a másodfokú bíróság a fellebbezést kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett vizsgálhatta.

[15] A bizonyítás eljárási szabályai körében a Kp. 78. § (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli. A Kp. szerint e körben alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásainak, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő

értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg. A Kp. 100. § (2) bekezdése b) pontja szerint a fellebbezésnek a beadványokra vonatkozó általános szabályokon túlmenően tartalmaznia kell a fellebbezést megállapító jogszabálysértést a jogszabályhely pontos megjelölésével. Ennek megfelelően megállapítható, hogy a fellebbezés kötelező tartalmi kelléke a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti.

[16] Nyilvánvaló, hogy a fellebbezés a tényállás és bizonyítékértékelés vitatása kapcsán a fenti követelményeknek nem felelt meg, mivel a fellebbezésnek e körben nem volt olyan eljárási jogszabálysértésre hivatkozása, amelyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és bizonyítékértékelést vehette alapul az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálata során, így nem foglalhatott állást a felperes által előállított vizsgálati iratok száma, a felperesi kimutatás helyessége és megbízhatósága, beszerzésének alperes által állított jogsértő jellege és a többletfeladatellátás szolgálatteljesítési időn belüli százalékos aránya (10%) tekintetében.

[17] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a nyomozó és a vizsgáló beosztás eltérő jellegét, elkülönítésük szakmaspecifikus megközelítés alapján az alperes szervezeti tagozódásában megtörtént, mint ahogyan a BMr. is eltérő beosztásként nevezi meg a nyomozó(tiszt) és a vizsgáló(tiszt) beosztásokat. Az a körülmény, hogy a Be. 348. § (1)-(4) bekezdéseiben a nyomozó hatóság egységként szerepel, és az eljárási kódex az egyes nyomozati cselekmények elvégzésére külön beosztásokat nem nevesít, jelen per eldöntése szempontjából különös jelentőséggel nem bír, miután a büntetőeljárás törvény kétségtelenül nem munkajogi (közszolgálati) szempontból határozza meg a büntetőeljárás egyes szakaszainak a szabályait; az nem is feladata. Megalapozottan foglalt állást az elsőfokú bíróság arról, hogy amennyiben a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztása ellátása mellett, az alól nem mentesítve végzi, a többletszolgálatért díjazásra jogosult (Hszt. 71. § (5) bekezdés). A következőket bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását; erre a Kúria egységesen és következetesen már több határozatában rámutatott (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[18] A Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el, többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat ellátása okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben az adott szolgálati beosztás mellett, az alól történő mentesítés nélkül rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatként értékelendő. A Kúria következetes - jelen perben is irányadó - gyakorlata szerint a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat is, az ilyen jellegű feladat tartós ellátása ugyanakkor nem maradhat ellentételezés nélkül, az megbízási díjra jogosít.

[19] Alaptalanul hivatkozott az alperes a Hszt. 13. §-ának sérelmére is. Bár a Hszt. 13. § (2) bekezdése a szolgálati jogviszony sajátos jellegével összefüggésben valóban kimondja, hogy a hivatásos állomány tagja a szolgálati viszonyból fakadó köteleit önkéntes vállalkás alapján teljesíti, ez azonban nem zárja, nem is zárhatja ki a Hszt. 71. § alkalmazását, ha annak feltételei fennállnak. A Hszt. 13. § (1) bekezdése értelmében a szolgálati viszony részese az állam nevében eljáró rendvédelmi szerv is, amelyet a szolgálati viszonyra vonatkozó szabályban és más jogszabályban meghatározott kötelezettségek – így a Hszt. 71. §-ban foglaltak – szintén terhelik, e rendelkezés tehát a felperesi igény alaposságát nem rontja le.

[20] Az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül állapította meg, hogy felperes vizsgálói feladatai folyamatosak voltak, melynek ellátásával eredeti beosztása alóli mentesítése hiányában jelentős többletmunkát végzett, egyszerre több beosztás feladatait látta el, így jogszerűen tarthatott igényt megbízási díjra. Mindezekből következően az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes által a peresített időszakban végzett többletfeladat ellátása megalapozza a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot.

[21] A megbízási díj mértékével összefüggésben lényeges, hogy az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt ennél fogva az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg, a konkrét mérlegelési tevékenység jogszabályellenességét azonban az alperes eljárási jogszabálysértés megjelölésével a fellebbezésében nem támadta. A BM. rendelet 35. § (6) bekezdésére hivatkozással az alperes arányszámot vitató érvelése nem volt alkalmas - anyagi jogi álláspontjának el nem fogadása miatt - arra, hogy a felperes javára megállapított megbízási díjnak attól eltérő, alperes által állított minimum mértékét alátámassza.

[22] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[23] A pereszes alperes a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. §-a alapján alkalmazandó Pp. 83.§ (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint (helyesen) a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) és (4) bekezdése alapján köteles a pernyertes felperest megillető, általa tételesen felszámított másodfokú perköltség megfizetésére.

[24] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket (108.220 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése, 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[25] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. § alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[26] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. május 28.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró